

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EU) 2024/1717**av 13. juni 2024****om endring av forordning (EU) 2016/399 om et unionsregelverk som regulerer bevegelsen av personer over grenser**

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 77 nr. 2 bokstav b) og e) og artikkel 79 nr. 2 bokstav c),

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Regionkomiteen⁽²⁾,

etter den ordinære regelverksprosedyren⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) I henhold til artikkel 3 nr. 2 i traktaten om Den europeiske union (TEU) gir Unionen sine borgere et område uten indre grenser, for frihet, sikkerhet og rettferdighet, der fri bevegelighet for personer sikres, samtidig som det vedtas egnede tiltak med hensyn til kontroll ved de ytre grensene, asyl, innvandring og forebygging og bekjempelse av kriminalitet.
- 2) Opprettelsen av et område der fri bevegelighet for personer over de indre grensene er sikret, er et av de viktigste resultatene av Unionen. Det er viktig at både Unionen og de medlemsstatene som har samtykket i å delta i et slikt område, som er tuftet på tillit og solidaritet, har som felles mål at området skal fungere tilfredsstillende og styrkes. I den forbindelse bør midlertidig gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene være et unntak og bare brukes som en siste utvei, eventuelt etter samråd med og i samarbeid mellom de berørte medlemsstatene og Kommisjonen som traktatens vokter.
- 3) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/399 (Schengen-grenseregler)⁽⁴⁾ fastsetter regler for bevegelsen av personer til og fra området uten kontroll på de indre grensene («Schengen-området») samt mellom medlemsstatene som deltar i Schengen-området.
- 4) I de senere årene har Schengen-området stått overfor utfordringer uten sidestykke, som etter sin art ikke var begrenset til noen enkelt medlemsstats territorium. Disse utfordringene understreket det faktum at det å bevare offentlig orden og sikkerhet i Schengen-området er et felles ansvar som krever felles og samordnet handling mellom medlemsstatene og på unionsplan. De avslørte også hull i de eksisterende reglene som styrer Schengen-områdets virkemåte, både ved de ytre og de indre grensene, og behovet for å skape et sterkere og mer robust rammeverk som gjør det mulig å reagere mer effektivt på utfordringene som Schengen-området står overfor, for å styrke den gjensidige tilliten og solidariteten, og for å sikre at det ikke foretas personkontroll, uansett nasjonalitet, ved kryssing av de indre grensene, samtidig som medlemsstatene får mulighet til å reagere effektivt på utfordringene de står overfor.
- 5) Kontroll på de ytre grensene tjener ikke bare medlemsstaten som utfører slik kontroll, men alle medlemsstater som har avskaffet kontroll på de indre grensene. Medlemsstatene er pålagt å sikre høye standarder i forvaltningen av sine ytre grenser, blant annet gjennom styrket samarbeid mellom grensevakter, politi, tollmyndigheter og andre relevante myndigheter. Unionen yter aktiv støtte gjennom de relevante unionsorganenes finansiering og forvaltning av evaluerings- og overvåkingsmekanismen i Schengen som er opprettet ved rådsforordning (EU) 2022/922⁽⁵⁾. Reglene som gjelder for de ytre grensene, må styrkes for bedre å kunne møte nye utfordringer som nylig har dukket opp ved de ytre grensene.

⁽¹⁾ EUT C 323 av 26.8.2022, s. 69.

⁽²⁾ EUT C 498 av 30.12.2022, s. 114.

⁽³⁾ Europaparlamentets holdning av 24. april 2024 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 24. mai 2024.

⁽⁴⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/399 av 9. mars 2016 om et unionsregelverk som regulerer bevegelsen av personer over grenser (Schengen-grenseregler) (EUT L 77 av 23.3.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Rådsforordning (EU) 2022/922 av 9. juni 2022 om opprettelse og drift av en evaluerings- og overvåkingsmekanisme for å verifisere anvendelsen av Schengen-regelverket, og om oppheving av forordning (EU) nr. 1053/2013 (EUT L 160 av 15.6.2022, s. 1).

- 6) Europeisk helhetlig grenseforvaltning er basert på en firedele modell for adgangskontroll, fastsatt i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2019/1896⁽⁶⁾. Grensekontroll, herunder tiltak for å lette lovlig grensekryssing, er en sentral del av den europeiske helhetlige grenseforvaltningen. For å forebygge og oppdage grensekryssende kriminalitet ved de ytre grensene, særlig smugling av migranter, menneskehandel og terrorisme, bør medlemsstatene sammen med Det europeiske grense- og kystvaktbyrået, opprettet ved forordning (EU) 2019/1896, gjennomføre en europeisk helhetlig grenseforvaltning basert på den firedelte modellen for adgangskontroll.
- 7) Covid-19-pandemien har vist at trusler mot folkehelsen kan kreve ensartede regler om begrensninger på reiser for tredjelandsborgere som reiser inn i Den europeiske union. Dersom det innføres inkonsekvente og ulike tiltak ved de ytre grensene for å håndtere slike trusler, får det negativ innvirkning på hele Schengen-området virkemåte, reduserer forutsigbarheten for reisende fra tredjeland og mellommenneskelig kontakt med tredjeland. For å forberede Schengen-området på framtidige utfordringer av et omfang som kan sammenlignes med covid-19-pandemien, bør det opprettes en ny ordning som i god tid vil gjøre det mulig å vedta og oppheve samordnede tiltak på unionsnivå. Den nye ordningen ved den ytre grensen bør anvendes i tilfelle av en storskala folkehelsekrise som innebærer en alvorlig trussel mot helsen på tvers av landegrensene, anerkjent av Kommisjonen på unionsplan, uten å berøre europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2022/2371⁽⁷⁾ og idet det tas hensyn til opplysninger fra vedkommende nasjonale myndigheter.
- 8) Ordningen bør innebære at dersom det oppstår en storskala folkehelsekrise, skal det vedtas en gjennomføringsforordning som fastsetter midlertidige begrensninger på reiser, herunder innreiserestriksjoner og midlertidige helserelaterte minimumsbegrensninger, og vilkårene for å oppheve disse. I lys av den politisk følsomme karakteren til slike begrensninger som gjelder retten til å reise inn på medlemsstatenes territorium, bør Rådet gis gjennomføringsmyndighet til å vedta en slik gjennomføringsforordning («gjennomføringsforordningen») etter forslag fra Kommisjonen.
- 9) Det er viktig at unionsborgere og tredjelandsborgere som i henhold til avtaler mellom Unionen og dens medlemsstater på den ene siden og disse tredjelandsborgerne på den andre siden har samme rett til fri bevegelse som unionsborgere, samt deres respektive familiemedlemmer, alltid bør ha adgang til å reise inn i Unionen, i tråd med gjeldende forpliktelser i henhold til unionsretten og folkeretten. Innbyggere i Unionen bør også alltid ha rett til å vende tilbake til Unionen, og særlig til den medlemsstaten der de har lovlig opphold. Gjennomføringsforordningen bør fastsette midlertidige helserelaterte minimumsbegrensninger som disse personene kan være underlagt. Når det gjelder tredjelandsborgere som har lovlig opphold i Irland, bør medlemsstatene på gjensidig grunnlag tillate disse innbyggerne å vende tilbake til Irland ved å reise gjennom medlemsstatenes territorium. Irland inviteres til å tilpasse sin nasjonale politikk med begrensningene på reiser til Den europeiske union. Gjennomføringsforordningen bør inneholde alle nødvendige elementer for å sikre at begrensningene på reiser er effektive, målrettede, ikke-diskriminerende og står i forhold til den epidemiologiske situasjonen slik den endrer seg. Den bør, dersom arten av den storskala folkehelsekrisen gjør det nødvendig, fastsette hvilke kategorier av personer som foretar essensielle reiser oppført i vedlegg XI del B, som skal unntas fra innreiserestriksjoner, og fastsette på hvilke vilkår det unntaksvis bør være mulig å innføre begrensninger på reiser for disse reisende. I tillegg eller alternativt bør gjennomføringsforordningen fastsette eventuelle geografiske områder eller tredjestater som det bør være mulig å fastsette særlige tiltak for reiser fra, og fastsette en framgangsmåte for periodisk gjennomgang av situasjonen og reisebegrensningene på grunnlag av en objektiv metode og objektive kriterier som får anvendelse på framgangsmåten, herunder særlig den epidemiologiske situasjonen. Gjennomføringsforordningen kan fastsette vilkårene for tillatelse til å reise, for eksempel testing, karantene, selvisolering eller andre egnede tiltak, for eksempel et krav om å fylle ut et skjema for passasjerlokalisering eller et annet kontaktsporingsverktøy, og særlig ta hensyn til eventuelle unionssystemer som er utviklet for å lette reisen under trygge forhold, for eksempel digitale sertifiseringssystemer. Dersom det er hensiktsmessig, kan gjennomføringsforordningen også fastsette en ordning som gjør det mulig å treffe ytterligere tiltak dersom den epidemiologiske situasjonen forverres dramatisk i ett eller flere geografiske områder.
- 10) Effektiviteten av reisebegrensningene til Unionen forutsetter at det anvendes ensartede regler for tredjeland og tredjelandsborgere. Anvendelsen av ensartede regler ved hjelp av gjennomføringsforordningen bør sikre vern av folkehelsen og dermed bevare virkemåten til området uten kontroll på de indre grensene. Medlemsstatene kan vedta strengere midlertidige helsebegrensninger og andre tilknyttede begrensninger enn de som er fastsatt i gjennomføringsforordningen, forutsatt at slike begrensninger ikke har en negativ innvirkning på virkemåten til området

⁽⁶⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2019/1896 av 13. november 2019 om Den europeiske grense- og kystvakten og om oppheving av forordning (EU) nr. 1052/2013 og (EU) 2016/1624 (EUT L 295 av 14.11.2019, s. 1).

⁽⁷⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2022/2371 av 23. november 2022 om alvorlige helsetrusler over landegrensene og om oppheving av beslutning nr. 1082/2013/EU (EUT L 314 av 6.12.2022, s. 26).

uten kontroll på de indre grensene. I tillegg kan medlemsstatene vedta begrensninger på reiser dersom det ikke foreligger en gjennomføringsforordning. Gjennomføringsforordningen bør ta hensyn til den særlige situasjonen for de oversjøiske landene og territoriene nevnt i artikkel 355 nr. 2 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV) og oppført på listen i vedlegg II til denne traktaten.

- 11) Transitt innen Unionen for unionsborgere og deres familiemedlemmer, samt for visse kategorier av personer som foretar essensielle reiser, bør ikke være underlagt midlertidige helserelaterte begrensninger på reisen til det endelige bestemmelsesstedet. Eventuelle midlertidige helserelaterte begrensninger som skal ilegges, bør gjelde ved ankomst til det endelige bestemmelsesstedet.
- 12) Det er også nødvendig å styrke reglene og garantiene i unionsretten for å gjøre det mulig for medlemsstatene å handle raskt for å motvirke situasjoner med instrumentalisering av migranter. Slik instrumentalisering bør forstås i henhold til artikkel 1 nr. 4 bokstav b) første punktum i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1359⁽⁸⁾. Situasjoner der fiendtlige ikke-statlige aktører er involvert i organisert kriminalitet, særlig smugling av migranter, bør ikke anses som instrumentalisering av migranter når målet ikke er å destabilisere Unionen eller en medlemsstat. Videre bør humanitær bistand ikke anses som instrumentalisering av migranter når det ikke er noe mål om å destabilisere Unionen eller en medlemsstat.
- 13) Når det gjelder Kypros, fastsetter rådsforordning (EF) nr. 866/2004⁽⁹⁾ særlige regler som gjelder for linjen mellom områdene i Republikken Kypros der regjeringen i Republikken Kypros utøver effektiv kontroll, og de områdene der den ikke utøver effektiv kontroll. Selv om denne linjen ikke utgjør en ytre grense, anses en situasjon der et tredjeland eller en fiendtlig ikke-statlig aktør oppmuntrer til eller tilrettelegger for at tredjelandsborgere kan krysse denne linjen, som instrumentalisering.
- 14) Særlig i en instrumentaliserings situasjon bør det om nødvendig være mulig for den berørte medlemsstaten å begrense grensetrafikken til et minimum ved midlertidig å stenge noen grenseovergangssteder, samtidig som reell og effektiv tilgang til framgangsmåtene for internasjonal beskyttelse sikres. Enhver slik beslutning bør ta hensyn til om Det europeiske råd har anerkjent at Unionen eller en eller flere av dens medlemsstater står overfor en situasjon med instrumentalisering av migranter. Videre bør slike begrensninger fullt ut ta hensyn til rettighetene til unionsborgere, tredjelandsborgere som omfattes av retten til fri bevegelse i henhold til en internasjonal avtale, og tredjelandsborgere som er langtidsbosatte i henhold til nasjonal rett eller unionsretten eller er innehavere av visum for langvarig opphold, samt deres respektive familiemedlemmer. Slike begrensninger bør også anvendes på en måte som sikrer at forpliktelsene knyttet til tilgang til internasjonal beskyttelse, særlig prinsippet om non-refoulement, overholdes.
- 15) Det europeiske grense- og kystvaktbyrået bistår medlemsstatene med å gjennomføre de operative aspektene ved forvaltningen av de ytre grensene, herunder informasjonsutveksling, levering av utstyr, kapasitetsbygging og opplæring til nasjonale grensevakter, målrettet informasjon og risikoanalyse, utplassering av Den europeiske grense- og kystvaktens stående korps, samt bistand til lete- og redningsaksjoner for personer i havsnød, som settes i gang og gjennomføres i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 656/2014⁽¹⁰⁾. Det europeiske grense- og kystvaktbyråets nye mandat gir medlemsstatene betydelige muligheter til å få bistand til grensekontrolloppgaver, deriblant når det gjelder screening og returoperasjoner.

⁽⁸⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1359 av 14. mai 2024 om krisesituasjoner og *force majeure* på migrasjons- og asylområdet og om endring av forordning (EU) 2021/1147 (EUT L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj>).

⁽⁹⁾ Rådsforordning (EF) nr. 866/2004 av 29. april 2004 om en ordning i henhold til artikkel 2 i protokoll 10 til tiltredsakten (EUT L 161 av 30.4.2004, s. 128).

⁽¹⁰⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 656/2014 av 15. mai 2014 om fastsettelse av regler for overvåking av de ytre sjøgrensene innenfor rammene av operativt samarbeid som samordnes av Det europeiske grensekontrollbyrå (EUT L 189 av 27.6.2014, s. 93).

- 16) Tekniske virkemidler for å hindre uautorisert grensekryssing kan omfatte moderne teknologi som droner og bevegelsessensorer, samt mobile enheter, og eventuelt alle typer stasjonær og mobil infrastruktur. Bruken av slike tekniske midler, særlig teknologier som er i stand til å samle inn personopplysninger, må være basert på og utøves i samsvar med klart definerte bestemmelser i nasjonal rett.
- 17) Myndigheten til å vedta rettsakter i samsvar med artikkel 290 i TEUV bør delegeres til Kommissjonen for å utfylle forordning (EU) 2016/399 når det gjelder oppføring i vedlegg XI del B av ytterligere kategorier av personer som foretar essensielle reiser, og når det gjelder ytterligere tiltak for overvåking, herunder utarbeiding av felles minimumsstandarder for grenseovervåking. Disse felles minimumsstandardene bør ta hensyn til hva slags grense det er tale om, dvs. land-, sjø- eller luftgrenser, hvilke påvirkningsnivåer som tilskrives hver del av den ytre grensen i samsvar med artikkel 34 i forordning (EU) 2019/1896, og andre relevante faktorer, for eksempel geografiske særtrekk. Det er særlig viktig at Kommissjonen holder hensiktsmessige samråd under sitt forberedende arbeid, herunder på ekspertnivå, og at slike samråd gjennomføres i samsvar med prinsippene fastsatt i den tverrinstitusjonelle avtalen av 13. april 2016 om bedre regelverksutforming⁽¹⁾. For å sikre lik deltakelse i utarbeidingen av delegerte rettsakter mottar Europaparlamentet og Rådet alle dokumenter samtidig som medlemsstatenes sakkyndige, og deres sakkyndige har systematisk adgang til møter i Kommissjonens ekspertgrupper der det arbeides med å utarbeide delegerte rettsakter.
- 18) I et område uten kontroll på de indre grensene bør personer, uansett nasjonalitet, kunne bevege seg fritt og i sikkerhet mellom medlemsstatene. I denne forbindelse bør det presiseres at forbudet mot grensekontroll på de indre grensene ikke berører medlemsstatenes kompetanse til å utføre kontroller på sitt territorium, herunder i sine grenseområder, for andre formål enn grensekontroll. Det bør særlig klargjøres at vedkommende nasjonale myndigheter, herunder helsemyndigheter eller rettshåndhevende myndigheter, i prinsippet fortsatt har rett til å utøve offentlig myndighet i henhold til nasjonal rett, forutsatt at virkningen av denne myndigheten ikke er likeverdig med inn- og utreisekontroll.
- 19) Selv om forbudet mot grensekontroll på de indre grensene også omfatter kontroller som har tilsvarende virkning, bør kontroller utført av vedkommende myndigheter i medlemsstatene ikke anses som likeverdige med inn- og utreisekontroll når de ikke har grensekontroll som mål, når de er basert på generell politiinformasjon og -erfaring eller folkehelseinformasjon om mulige trusler mot offentlig sikkerhet eller offentlig orden, når de særlig tar sikte på å bekjempe grensekryssende kriminalitet, redusere ulovlig innvandring eller begrense spredningen av en smittsom sykdom som potensielt kan utvikle seg til en epidemi som identifisert av Det europeiske senteret for sykdomskontroll, når de er utformet og utført på en måte som klart skiller dem fra systematiske kontroller av personer på grensene, og når de utføres ved transportknutepunkter, for eksempel havner, tog- eller busstasjoner og flyplasser, samt godsterminaler eller direkte om bord i persontransporttjenester, og når de er basert på en risikovurdering.
- 20) Reduksjonen av ulovlig innvandring og grensekryssende kriminalitet knyttet til denne, for eksempel menneskehandel, smugling av migranter, svindel med dokumenter og andre former for grensekryssende kriminalitet, kan omfatte tiltak som gjør det mulig å verifisere personers identitet, nasjonalitet og oppholdsstatus, forutsatt at slike verifiseringer er ikke-systematiske og utføres på grunnlag av en risikovurdering.
- 21) Bruk av moderne teknologi for å overvåke trafikkstrømmer, særlig på motorveier og andre viktige veier som fastsettes av medlemsstatene, kan være avgjørende for å håndtere trusler mot offentlig orden eller indre sikkerhet. Forbudet mot grensekontroll på de indre grensene bør ikke forstås slik at det hindrer lovlig utøvelse av politimyndighet eller annen offentlig myndighet til å utføre kontroller i områdene ved de indre grensene. Dette inkluderer kontroller som innebærer bruk av overvåkingsteknologier som vanligvis brukes i territoriet eller som er basert på en risikovurdering med det formål å beskytte indre sikkerhet.
- 22) For at slike teknologier skal være effektive, bør det være mulig å anvende forholdsmessige fartsgrenser ved grenseovergangssteder på vei.
- 23) Når vedkommende myndigheter i medlemsstatene utøver politimyndighet eller annen offentlig myndighet på sitt territorium, særlig i grenseområdene, er det viktig at utøvelsen av denne myndigheten ikke har uforholdsmessig stor innvirkning på avviklingen av veitrafikken ved overgangssteder på de indre grensene, særlig ved at den fører til urimelig lange ventetider. I en ånd av dialog og samarbeid er det viktig at medlemsstatene underretter nabomedlemsstaten om sine tiltak, særlig når tiltaket forventes å ha en mer betydelig virkning på grensekryssende trafikk.

⁽¹⁾ EUT L 123 av 12.5.2016, s. 1.

- 24) Forbudet mot grensekontroll på de indre grensene bør ikke begrense gjennomføringen av kontroller i henhold til unionsretten. Reglene fastsatt i denne forordningen berører derfor ikke gjeldende regler for kontroller av passasjeropplysninger mot relevante databaser før ankomst.
- 25) Det er nødvendig å sikre at kontroller som utføres av medlemsstatene under utøvelse av nasjonal kompetanse, forblir fullt ut i samsvar med et område uten kontroll på de indre grensene. Rettspraksis ved Den europeiske unions domstol tilsier at jo mer omfattende indikasjoner det er på at kontroller som utføres av medlemsstatene i deres grenseområder har en virkning som tilsvarer grensekontroll, idet det tas hensyn til formålet med slike kontroller, deres territoriale virkeområde og mulige forskjeller i forhold til kontroller som utføres på resten av den berørte medlemsstatens territorium, desto større er behovet for strenge og detaljerte regler og begrensninger som fastsetter vilkårene for medlemsstatenes utøvelse av politimyndighet i et grenseområde.
- 26) For å styrke Schengen-området virkemåte bør medlemsstatene kunne treffe ytterligere tiltak for å motvirke irregulære forflytninger mellom medlemsstatene. Når en medlemsstat nasjonale retts håndhevende myndigheter pågriper tredjelandsborgere som ikke har rett til å oppholde seg i den aktuelle medlemsstaten, i grenseområder under kontroller som utføres av vedkommende myndigheter innenfor en ramme for bilateralt samarbeid, og som særlig kan omfatte felles politipatruljer, bør det være mulig for disse myndighetene å overføre tredjelandsborgerne til den medlemsstat de reiste inn i den overførende medlemsstaten fra, forutsatt at tredjelandsborgerne ikke har rett til å oppholde seg i den overførende medlemsstaten. Medlemsstaten som tredjelandsborgerne kom direkte fra, bør i sin tur være pålagt å motta de pågrepne tredjelandsborgerne.
- 27) Overføringsprosedyren bør ikke få anvendelse på tredjelandsborgere som er innehavere av EU-oppholdstillatelse for langvarig opphold og deres familiemedlemmer i samsvar med rådsdirektiv 2003/109/EF⁽¹²⁾, tredjelandsborgere som er familiemedlemmer av unionsborgere som har rett til fri bevegelighet i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/38/EF⁽¹³⁾, tredjelandsborgere som er innehavere av et gyldig visum for langvarig opphold og deres familiemedlemmer i samsvar med nasjonal rett, tredjelandsborgere som er innehavere av et gyldig visum for kortvarig opphold, tredjelandsborgere som har rett til visumfri reise i Schengen-området i en periode på 90 dager i løpet av en periode på 180 dager, i den grad de ikke har overskredet denne perioden på 90 dager, personer som søker om internasjonal beskyttelse i henhold til artikkel 3 nr. 13 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1348⁽¹⁴⁾ og personer som omfattes av internasjonal beskyttelse som definert i artikkel 3 nr. 4 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1347⁽¹⁵⁾. Når det gjelder søkere om internasjonal beskyttelse som pågripes i forbindelse med bilateralt samarbeid, bør de relevante bestemmelsene i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1351⁽¹⁶⁾ få anvendelse.
- 28) Prosedyren for at en medlemsstat skal kunne overføre pågrepne tredjelandsborgere uten oppholdsrett, til medlemsstaten som personen kom direkte fra, bør skje raskt, men være underlagt garantier og gjennomføres i fullt samsvar med de grunnleggende rettighetene og prinsippet om forbud mot forskjellsbehandling som er nedfelt i artikkel 21 i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter («pakten»), for å hindre rasemessig profilering. Det bør være mulig for myndighetene å verifisere relevant informasjon som er umiddelbart tilgjengelig for myndighetene om bevegelsene til de berørte personene. Slike opplysninger kan omfatte objektive elementer som gjør det mulig for myndighetene å konkludere med at personen nylig har reist fra en annen medlemsstat, for eksempel at vedkommende er i besittelse av dokumenter, herunder kvitteringer eller fakturaer, som beviser at vedkommende nylig har reist fra en annen medlemsstat. Tredjelandsborgere som er underlagt prosedyren for overføring, bør gis en skriftlig begrunnet avgjørelse. Selv om beslutningen bør kunne håndheves umiddelbart, bør tredjelandsborgeren gis et effektivt rettsmiddel til å klage på eller søke omprøving av beslutningen om overføring. Dette rettsmiddelet skal ikke ha oppsettende virkning.

⁽¹²⁾ Rådsdirektiv 2003/109/EF av 25. november 2003 om statusen til tredjestatsborgere som er langtidsbosatte (EUT L 16 av 23.1.2004, s. 44).

⁽¹³⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/38/EF av 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers rett til å ferdes og oppholde seg fritt på medlemsstatenes territorium, om endring av forordning (EØF) nr. 1612/68 og om oppheving av direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158 av 30.4.2004, s. 77).

⁽¹⁴⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1348 av 14. mai 2024 om opprettelse av en felles prosedyre for internasjonal beskyttelse i Unionen og om oppheving av direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

⁽¹⁵⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1347 av 14. mai 2024 om fastsettelse av standarder for vilkår som tredjelandsborgere og statsløse må oppfylle for å ha rett til internasjonal beskyttelse, for en ensartet status for flyktninger og for personer som har rett til subsidiær beskyttelse, og for innholdet i den beskyttelsen som innvilges, samt om endring av rådsdirektiv 2003/109/EF av 25. november 2003 og oppheving av europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/95/EU (EUT L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj>).

⁽¹⁶⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1351 av 14. mai 2024 om asyl- og migrasjonshåndtering, om endring av forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om oppheving av rådsdirektiv (EU) nr. 604/2013 (EUT L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>).

- 29) Overføringsprosedyren fastsatt i denne forordningen er valgfri og berører ikke medlemsstatenes eksisterende mulighet til å returnere tredjelandsborgere med ulovlig opphold i samsvar med bilaterale avtaler eller ordninger nevnt i artikkel 6 nr. 3 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/115/EF⁽¹⁷⁾ («returdirektivet»), dersom slike personer oppdages utenfor grenseområder.
- 30) Når medlemsstatene benytter overføringsprosedyren i henhold til denne forordningen, bør de fastsette praktiske ordninger i henhold til sine rammer for bilateralt samarbeid, herunder med sikte på som hovedregel å unngå bruk av denne overføringsprosedyren, særlig på de delene av de indre grensene der kontrollen er gjeninnført eller forlenget.
- 31) Dersom en tredjelandsborger som har vært gjenstand for en beslutning om overføring, bringes til grensen av en transportør, bør vedkommende myndighet i samsvar med nasjonal rett kunne inngå avtaler med transportøren slik at tredjelandsborgeren omgående overføres til den mottakende medlemsstaten.
- 32) I forbindelse med uanmeldte besøk i henhold til artikkel 4 nr. 3 i rådsforordning (EU) 2022/922, er det viktig at Kommisjonen legger særlig vekt på gjennomføringen av overføringsprosedyren.
- 33) I et område der personer kan bevege seg fritt uten indre grenser, noe som utgjør et av de viktigste resultatene av Unionen i samsvar med artikkel 3 nr. 2 i TEU, bør gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene fortsatt være et unntak og bare benyttes som siste utvei. Unntak og avvik fra prinsippet om fri bevegelighet for personer skal tolkes strengt. For ikke å svekke selve prinsippet om at det ikke skal være noen kontroll på de indre grensene, som nedfelt i artikkel 3 nr. 2 i TEU og gjentatt i artikkel 67 nr. 2 i TEUV, bør gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene på grunn av den samme trusselen skje i klart definerte perioder i samsvar med denne forordningen.
- 34) I unntakstilfeller kan håndtering av trusler mot Schengen-området som en siste utvei kreve at medlemsstatene vedtar tiltak ved de indre grensene. Ettersom den frie bevegeligheten for personer blir påvirket av midlertidig gjeninnføring av kontroll på de indre grensene, bør enhver beslutning om å gjeninnføre slik kontroll gjøres i samsvar med felles avtalte kriterier og meldes til Kommisjonen, Europaparlamentet og Rådet på behørig måte, eller være anbefalt av en av Unionens institusjoner. Medlemsstatene har fortsatt myndighet til å avgjøre om det er behov for midlertidig gjeninnføring eller forlengelse av grensekontroll. I henhold til de eksisterende reglene kan kontroll på de indre grensene gjeninnføres i tilfeller der det foreligger en alvorlig trussel mot indre sikkerhet og offentlig orden i en enkelt medlemsstat i et begrenset tidsrom. Spesielt kan terrorisme og organisert kriminalitet, storskala folkehelsekriser eller store eller høyt profilerte internasjonale arrangementer som idretts- eller handelsarrangementer eller politiske arrangementer utgjøre en alvorlig trussel mot offentlig orden eller indre sikkerhet.
- 35) Videre kan en alvorlig trussel mot offentlig orden eller indre sikkerhet også skyldes plutselige, uautoriserte forflytninger i stor skala av tredjelandsborgere mellom medlemsstatene, dersom dette skaper en situasjon som legger et betydelig press på de samlede ressursene og kapasiteten til godt forberedte vedkommende myndigheter, og sannsynligvis vil sette den generelle virkemåten til området uten kontroll på de indre grensene i fare, og dersom de andre midlene fastsatt i denne forordningen ikke er tilstrekkelige til å håndtere disse tilstrømmingene og bevegelsene. I den forbindelse bør medlemsstatene kunne basere seg på objektive og tallfestede rapporter om uautoriserte forflytninger når de foreligger, særlig når de utarbeides regelmessig av de relevante unionsbyråene i tråd med deres respektive mandater.
- 36) Covid-19-pandemien viste at det er behov for en ordning på unionsplan som kan anvendes i situasjoner der en storskala folkehelsekrise i Schengen-området berører flere medlemsstater samtidig, noe som truer virkemåten til Schengen-området. Den nye beskyttelsesordningen for Schengen-området bør tillate samordnede løsninger for å ivareta interessene til personer som har rett til å dra nytte av området uten kontroll på de indre grensene, ved å gjøre tiltakene som er truffet, så effektive som mulig, samtidig som de negative bivirkningene av dem reduseres til et minimum.

⁽¹⁷⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/115/EF av 16. desember 2008 om felles standarder og prosedyrer i medlemsstatene for retur av tredjelandsborgere med ulovlig opphold (EUT L 348 av 24.12.2008, s. 98).

- 37) Den nye beskyttelsesordningen for Schengen-området bør gjøre det mulig for Rådet, etter forslag fra Kommisjonen, å vedta en beslutning som gir tillatelse til å gjeninnføre eller forlenge grensekontroll på de indre grensene, dersom det er anerkjent på unionsplan at det foreligger en storskala folkehelsekrise. På grunn av den politisk følsomme karakteren til en slik beslutning som regulerer medlemsstatenes mulighet til å gjeninnføre eller forlenge grensekontroll på de indre grensene under særlige omstendigheter, bør Rådet gis gjennomføringsmyndighet til å vedta en beslutning etter forslag fra Kommisjonen. Denne beslutningen bør omfatte alle egnede avbøtende tiltak.
- 38) Opprettelsen av den nye beskyttelsesordningen for Schengen-området bør ikke berøre medlemsstatenes rett til på forhånd å treffe ensidige tiltak i samsvar med denne forordningen, dersom situasjonen krever det. Når unionstiltaket er vedtatt, bør det imidlertid utgjøre det eneste grunnlaget for en samordnet reaksjon på den identifiserte trusselen.
- 39) For å sikre overholdelse av forholdsmessighetsprinsippet bør rådsbeslutningen vedtas for et begrenset tidsrom på inntil seks måneder, som kan forlenges på bakgrunn av regelmessig vurdering etter forslag fra Kommisjonen, så lenge den storskala folkehelsekrisen vedvarer. Den innledende beslutningen bør inneholde en vurdering av de forventede virkningene av tiltakene som er vedtatt, herunder de negative bivirkningene, med sikte på å fastslå om grensekontroll på de indre grensene er berettiget, eller om mindre restriktive tiltak kan anvendes i stedet på en effektiv måte. I påfølgende beslutninger bør det tas hensyn til utviklingen i trusselen mot folkehelsen. Medlemsstatene bør umiddelbart notifisere Europaparlamentet, Kommisjonen og medlemsstatene om gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene i samsvar med rådsbeslutningen.
- 40) Gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene, enten på grunnlag av ensidige beslutninger i medlemsstatene eller på unionsplan, har alvorlige konsekvenser for Schengen-områdets virkemåte og retten til fri bevegelighet. For å sikre at enhver beslutning om å gjeninnføre grensekontroll bare treffes når det er nødvendig, som en siste utvei, bør beslutningen om midlertidig gjeninnføring eller forlengelse av grensekontroll være basert på felles kriterier og være strengt nødvendig og forholdsmessig.
- 41) I samsvar med rettspraksis fra Den europeiske unions domstol, må et unntak fra det grunnleggende prinsippet om fri bevegelighet for personer tolkes strengt, og begrepet offentlig orden forutsetter at det finnes en reell, umiddelbar og tilstrekkelig alvorlig trussel som berører én av samfunnets grunnleggende interesser.
- 42) I første omgang bør medlemsstatene vurdere hensiktsmessigheten av grensekontroll på de indre grensene i forhold til arten av den alvorlige trusselen som er identifisert, samt hensiktsmessigheten av alternative tiltak for å forfølge de samme målene som grensekontroll på de indre grensene, slik som forholdsmessig kontroll som utføres i forbindelse med utøvelse av politimyndighet eller annen offentlig myndighet eller gjennom former for politisamarbeid som fastsatt i unionsretten, herunder muligheten til å bruke overføringsprosedyren, eller felles tiltak vedrørende midlertidige begrensninger på reiser. I denne sammenheng bør medlemsstatene rette særlig oppmerksomhet mot og vurdere de sannsynlige virkningene grensekontroll på de indre grensene vil ha på bevegeligheten for personer i området uten kontroll på de indre grensene og på hvordan grenseregionene fungerer. Denne vurderingen bør være en del av notifikasjonen som medlemsstatene skal oversende til Kommisjonen, Europaparlamentet og Rådet. Ved forlengelse av grensekontroll på de indre grensene for forutsigbare hendelser utover en innledende periode på seks måneder, bør medlemsstatene også gjennomføre en risikovurdering. En slik risikovurdering bør omfatte nærmere opplysninger om omfanget av den alvorlige trusselen som er identifisert og hvordan den ventes å utvikle seg, hvor lenge den ventes å vare, og hvilke deler av de indre grensene som er berørt, opplysninger om samordnings tiltak som er truffet med andre medlemsstater som blir påvirket av disse tiltakene, samt hvilke tiltak den berørte medlemsstaten har truffet og har til hensikt å treffe for å redusere den alvorlige trusselen som er identifisert, med henblikk på å oppheve kontrollen på de indre grensene for å opprettholde prinsippet om fri bevegelighet.
- 43) For å begrense de skadelige konsekvensene av gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene, bør enhver beslutning om å gjeninnføre slik kontroll ledsages av avbøtende tiltak. Slike tiltak bør omfatte tiltak for å sikre en velfungerende transitt av varer og transportpersonell og sjøfolk ved at det etableres «grønne korridorer». I tillegg, og for å ta hensyn til behovet for å sikre bevegelighet for personer hvis virksomhet kan være avgjørende for å bevare forsyningskjeden eller for å yte essensielle tjenester, kan medlemsstatene også anvende de eksisterende retningslinjene for grensearbeidere fastsatt i kommisjonsmeldingen av 30. mars 2020 om retningslinjer for utøvelse av fri bevegelighet for arbeidstakere under covid-19-utbruddet. Reglene for gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene bør derfor ta hensyn til retningslinjene og anbefalingene som ble vedtatt under covid-19-pandemien som et solid sikkerhetsnett for det indre markedet, for å sikre at medlemsstatene anvender disse som avbøtende tiltak i tilfelle gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene. Det bør legges særlig vekt på tiltak for å sikre at det indre markedet fungerer uavbrutt, og ivareta interessene til grenseregioner og tvillingbyer, herunder f.eks. tillatelser eller unntak for innbyggere i grenseregioner.

- 44) Medlemsstatenes notifikasjon bør være avgjørende for vurderingen av om kriteriene og vilkårene for midlertidig gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene er oppfylt. For å sikre egnet tilsyn med grensekontroll som er gjeninnført på de indre grensene, og for å forbedre kvaliteten på informasjonen den mottar, bør Kommisjonen vedta en gjennomføringsrettsakt for å fastsette en mal for varsling om gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene. Medlemsstatene bør ikke være forpliktet til å framlegge alle opplysninger i tilfeller som er begrunnet i hensynet til offentlig sikkerhet, idet det tas hensyn til taushetsplikten ved pågående undersøkelser. Medlemsstatene bør ha rett til å gradere alle eller deler av opplysningene i notifikasjonen, uten at det berører virkemåten til hensiktsmessige og sikre kanaler.
- 45) For å sikre at grensekontroll på de indre grensene virkelig er et siste utvei-tiltak som bare anvendes så lenge det er nødvendig, og for å gjøre det mulig å vurdere nødvendigheten og forholdsmessigheten av grensekontroll på de indre grensene for å håndtere forutsigbare trusler, samt for å gjøre det mulig for Kommisjonen å vurdere om slik kontroll er et unntakstiltak, bør medlemsstatene utarbeide en risikovurdering som skal sendes til Kommisjonen når grensekontroll på de indre grensene forlenges utover en innledende periode på seks måneder som svar på forutsigbare trusler. Medlemsstatene må særlig forklare omfanget av og utviklingen i den alvorlige trusselen som er identifisert, herunder hvor lenge den ventes å vare og hvilke deler av de indre grensene som kan bli berørt, hvorfor alternative tiltak ikke vil løse den alvorlige trusselen som er identifisert, samt hvilke samordningstiltak som er truffet med de andre medlemsstatene som er eller sannsynligvis vil bli berørt av grensekontroll på de indre grensene.
- 46) Kommisjonen bør ha rett til å anmode om ytterligere opplysninger på grunnlag av den mottatte notifikasjonen, herunder om risikovurderingen eller samarbeids- og samordningstiltakene med medlemsstatene som berøres av den planlagte forlengelsen av grensekontrollen på de indre grensene. Dersom notifikasjonen ikke oppfylder minstekravene, bør Kommisjonen drøfte underretningen med den berørte medlemsstaten og anmode om tilleggsopplysninger eller anmode denne medlemsstaten om å fullføre den første notifikasjonen.
- 47) Kommisjonen bør minst én gang i året rapportere til Europaparlamentet og Rådet i fellesskap om hvordan området uten kontroll på de indre grensene fungerer («Rapporten for Schengen-samarbeidets tilstand»). Kommisjonen bør også kunne drøfte denne rapporten separat med Europaparlamentet og Rådet. Rapporten bør inneholde en liste over alle beslutninger om å gjeninnføre grensekontroll på de indre grensene som er truffet i løpet av det aktuelle året, samt tiltak Kommisjonen har truffet med hensyn til gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene. I rapporten bør det legges særlig vekt på grensekontroll som har eksistert i mer enn 12 måneder. Den bør også omfatte en vurdering av nødvendigheten og forholdsmessigheten av gjeninnføring og forlengelse av grensekontroll på de indre grensene i perioden som omfattes av denne rapporten, samt opplysninger om utviklingstrekkene i området uten kontroll på de indre grensene når det gjelder uautoriserte forflytninger av tredjelandsborgere, idet det tas hensyn til tilgjengelige opplysninger fra de relevante unionsbyråene og dataanalyse fra relevante informasjonssystemer. Rapporten for Schengen-samarbeidets tilstand bør også omfatte rapporteringspliktene som følger av artikkel 20 i evaluerings- og overvåkingsmekanismen for Schengen-regelverket.
- 48) Rapporten for Schengen-samarbeidets tilstand bør ledsages av rapporten som skal framlegges i henhold til artikkel 25 i forordning (EU) 2022/922.
- 49) Ordningen for midlertidig gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene i hastesituasjoner eller for å håndtere forutsigbare trusler bør gi Kommisjonen mulighet til å organisere konsultasjoner mellom medlemsstatene. Kommisjonen bør gjennomføre en konsultasjon når en medlemsstat som er direkte berørt, ber om det. Relevante unionsbyråer bør involveres i denne prosessen for å dele sin sakkunnskap der det er hensiktsmessig. Slike konsultasjoner bør se på muligheten for å anvende alternative tiltak, og om nødvendig på praktiske ordninger for gjennomføring av grensekontroll på de indre grensene og varigheten av disse kontrollene. Dersom Kommisjonen eller en medlemsstat har avgitt en uttalelse som uttrykker bekymring med hensyn til gjeninnføring av grensekontroll, bør slike konsultasjoner være obligatoriske.

- 50) Kommissjonen og medlemsstatene bør fortsatt ha mulighet til å uttrykke enhver bekymring med hensyn til nødvendigheten og forholdsmessigheten av en medlemsstats beslutning om å gjeninnføre grensekontroll på de indre grensene i hastesaker eller for å håndtere en forutsigbar trussel. Dersom kontrollen på de indre grensene gjeninnføres og forlenges for forutsigbare trusler for kombinerte perioder på mer enn 12 måneder, bør Kommissjonen avgi en uttalelse om nødvendigheten og forholdsmessigheten av slik kontroll på de indre grensene. Dersom en medlemsstat anser at det foreligger en alvorlig ekstraordinær situasjon som berettiger et fortsatt behov for grensekontroll på de indre grensene i en periode på mer enn to år, bør det fastsettes ytterligere sikkerhetstiltak med hensyn til risikovurdering. Notifikasjonen fra den berørte medlemsstaten bør omfatte tiltakene den har til hensikt å treffe, eventuelt i samarbeid med andre medlemsstater, for å gjøre det mulig å håndtere trusselen, samt en redegjørelse for hvilke midler, tiltak, vilkår og tidsfrister som er vurdert med henblikk på å oppheve grensekontrollen på de indre grensene så snart som mulig, slik at prinsippet om fri bevegelighet kan opprettholdes. Kommissjonen bør i slike tilfeller avgi en ny uttalelse. En slik uttalelse berører ikke de håndhevelsetiltakene, herunder tiltak i forbindelse med traktatbrudd, som Kommissjonen i sin rolle som traktatens vokter når som helst bør kunne treffe mot en medlemsstat på grunn av manglende overholdelse av dens forpliktelser i henhold til unionsretten. Dersom det avgis en uttalelse, bør Kommissjonen innlede en konsultasjonsprosess med de berørte medlemsstatene. Selv om en alvorlig trussel mot offentlig orden eller indre sikkerhet i en medlemsstat i området uten kontroll på de indre grensene, ikke nødvendigvis er tidsbegrenset, er det for å opprettholde prinsippet om fri bevegelighet nødvendig å begrense den maksimale varigheten av kontrollen på de indre grensene basert på den samme alvorlige trusselen, som ikke bør overstige to år. Under særlige omstendigheter og på visse vilkår bør medlemsstatene kunne forlenge kontrollen på de indre grensene med ytterligere to perioder på seks måneder. Under alle omstendigheter bør kontrollen på de indre grensene basert på den samme alvorlige trusselen ikke overstige totalt tre år.
- 51) For å muliggjøre en etterfølgende analyse av beslutningen om midlertidig gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene, bør medlemsstatene fortsatt være forpliktet til å framlegge en rapport om gjeninnføring av kontroll på de indre grensene for Europaparlamentet, Rådet og Kommissjonen når de har opphevet den aktuelle grensekontrollen. Dersom kontrollene opprettholdes i lengre perioder, bør en ny slik rapport framlegges etter 12 måneder, og på nytt etter ytterligere 12 måneder dersom kontrollene unntaksvis opprettholdes. Rapporten bør særlig skissere den innledende vurderingen og den oppfølgende vurderingen av behovet for grensekontroll på de indre grensene og overholdelsen av kriteriene for gjeninnføring av slik grensekontroll. Kommissjonen bør vedta en gjennomføringsretsakt for å fastsette en mal for slike rapporter og gjøre malen tilgjengelig på nettet.
- 52) Ved gjennomføringen av denne forordningen bør medlemsstatene ikke forskjellsbehandle personer på grunn av kjønn, rase, hudfarge, etnisk eller sosial opprinnelse, genetiske egenskaper, språk, religion eller tro, politiske eller andre meninger, tilhørighet til en nasjonal minoritet, eiendom, fødsel, nedsatt funksjonsevne, alder eller seksuell legning.
- 53) Vedkommende myndigheter omhandlet i denne forordningen bør i all virksomhet de utfører i henhold til denne forordningen, herunder når de utøver sin myndighet til å gjennomføre kontroller, fullt ut overholde reglene om vern av personopplysninger i unionsretten. Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679⁽¹⁸⁾ eller europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2016/680⁽¹⁹⁾ får anvendelse på kompetente nasjonale myndigheters behandling av personopplysninger i henhold til denne forordningen innenfor deres respektive anvendelsesområde.
- 54) Ettersom målet for denne forordningen, som er å styrke Schengen-området virkemåte, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene, men bedre kan nås på unionsplan ettersom det er nødvendig å endre de felles reglene fastsatt på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i traktatens artikkel 5. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordningen ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet.
- 55) I samsvar med artikkel 1 og 2 i protokoll nr. 22 om Danmarks stilling, vedlagt TEU og TEUV, deltar Danmark ikke i vedtakelsen av denne forordningen, og er ikke bundet av den eller underlagt anvendelsen. Ettersom denne forordningen bygger på Schengen-regelverket, skal Danmark, i samsvar med artikkel 4 i protokollen, innen en frist på seks måneder etter at Rådet har truffet avgjørelse om denne forordningen, gjøre vedtak om hvorvidt den skal gjennomføres i landets nasjonale lovgivning.

⁽¹⁸⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679 av 27. april 2016 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger samt om oppheving av direktiv 95/46/EF (EUT L 119 av 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2016/680 av 27. april 2016 om vern av fysiske personer i forbindelse med vedkommende myndigheters behandling av personopplysninger med henblikk på å forebygge, etterforske, avsløre eller straffefølge straffbare forhold eller iverksette strafferettslige sanksjoner, om fri utveksling av slike opplysninger og om oppheving av Rådets rammebeslutning 2008/977/JIS (EUT L 119 av 4.5.2016, s. 89).

- 56) Denne forordningen utgjør en videreutvikling av bestemmelsene i Schengen-regelverket som Irland ikke deltar i, i samsvar med rådsbeslutning 2002/192/EF⁽²⁰⁾; Irland deltar derfor ikke i vedtakelsen av denne forordningen, og er ikke bundet av den eller underlagt anvendelsen.
- 57) Når det gjelder Island og Norge, utgjør denne forordningen, i henhold til avtalen inngått av Rådet for Den europeiske union og Republikken Island og Kongeriket Norge om sistnevntes tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og utviklingen av Schengen-regelverket⁽²¹⁾, en utvikling av bestemmelsene i Schengen-regelverket som faller inn under området nevnt i artikkel 1 bokstav G i rådsbeslutning 1999/437/EF⁽²²⁾.
- 58) Når det gjelder Sveits, utgjør denne forordningen, i henhold til avtalen mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap og Det sveitsiske edsforbund om Det sveitsiske edsforbunds tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og utviklingen av Schengen-regelverket⁽²³⁾, en utvikling av bestemmelsene i Schengen-regelverket som faller inn under området nevnt i artikkel 1 bokstav A i beslutning 1999/437/EF, sammenholdt med artikkel 3 i rådsbeslutning 2008/146/EF⁽²⁴⁾.
- 59) Når det gjelder Liechtenstein, utgjør denne forordningen, i henhold til protokollen undertegnet mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap, Det sveitsiske edsforbund og Fyrstedømmet Liechtenstein om Fyrstedømmet Liechtensteins tiltrødelse til avtalen mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap og Det sveitsiske edsforbund om Det sveitsiske edsforbunds tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og utviklingen av Schengen-regelverket⁽²⁵⁾, en utvikling av bestemmelsene i Schengen-regelverket som faller inn under området nevnt i artikkel 1 bokstav A i beslutning 1999/437/EF, sammenholdt med artikkel 3 i rådsbeslutning 2011/350/EU⁽²⁶⁾.
- 60) Denne forordningen berører ikke anvendelsen av direktiv 2004/38/EF.
- 61) Denne forordningen er forenlig med de grunnleggende rettighetene og de prinsippene som er anerkjent særlig i pakten.
- 62) Forordning (EU) 2016/399 bør derfor endres.

VEDTATT DENNE FORORDNINGEN:

Artikkel 1

I forordning (EU) 2016/399 gjøres følgende endringer:

- 1) I artikkel 2 gjøres følgende endringer:

- a) Nr. 12 skal lyde:

«12. «grenseovervåking» overvåking av grensene mellom grenseovergangssteder og overvåking av grenseovergangssteder utenfor faste åpningstider, herunder forebyggende tiltak, for å forebygge eller avdekke uautorisert grensekryssing eller at personer unndrar seg inn- og utreisekontroll, bidra til å styrke situasjonsbevisstheten, bekjempe grensekryssende kriminalitet og treffe tiltak mot personer som har krysset grensen ulovlig.».

⁽²⁰⁾ Rådsbeslutning 2002/192/EF av 28. februar 2002 om begjæring fra Irland om å delta i noen av bestemmelsene i Schengen-regelverket (EFT L 64 av 7.3.2002, s. 20).

⁽²¹⁾ EFT L 176 av 10.7.1999, s. 36.

⁽²²⁾ Rådsbeslutning 1999/437/EF av 17. mai 1999 om visse gjennomføringsbestemmelser til avtalen inngått mellom Rådet for Den europeiske union og Republikken Island og Kongeriket Norge om de sistnevnte statenes tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og videreutviklingen av Schengen-regelverket (EFT L 176 av 10.7.1999, s. 31).

⁽²³⁾ EUT L 53 av 27.2.2008, s. 52.

⁽²⁴⁾ Rådsbeslutning 2008/146/EF av 28. januar 2008 om inngåelse på vegne av Det europeiske fellesskap av avtalen mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap og Det sveitsiske edsforbund om Det sveitsiske edsforbunds tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og utviklingen av Schengen-regelverket (EUT L 53 av 27.2.2008, s. 1).

⁽²⁵⁾ EUT L 160 av 18.6.2011, s. 21.

⁽²⁶⁾ Rådsbeslutning 2011/350/EU av 7. mars 2011 om inngåelse på vegne av Den europeiske union av protokollen undertegnet mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap, Det sveitsiske edsforbund og Fyrstedømmet Liechtenstein om Fyrstedømmet Liechtensteins tiltrødelse til avtalen mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap og Det sveitsiske edsforbund om Det sveitsiske edsforbunds tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og utviklingen av Schengen-regelverket, med henblikk på avskaffelse av kontrollen på indre grenser og bevegelighet for personer (EUT L 160 av 18.6.2011, s. 19).

b) Nye numre skal lyde:

- «27. «storskala folkehelsekrise» en folkehelsekrise som er anerkjent på unionsplan av Kommisjonen, idet den tar hensyn til opplysninger fra vedkommende nasjonale myndigheter, der en alvorlig helsetrussel over landegrensene kan få store konsekvenser for utøvelsen av retten til fri bevegelse,
28. «essensiell reise» reise som foretas av en person som er unntatt fra innreiserestriksjoner i henhold til artikkel 21a nr. 4 eller 5, i forbindelse med en essensiell funksjon eller et essensielt behov, idet det tas hensyn til eventuelle gjeldende internasjonale forpliktelser for Unionen og medlemsstatene,
29. «ikke-essensiell reise» andre reiser enn essensielle reiser,
30. «transportknutepunkter» lufthavner, sjø- eller elvehavner, tog- eller busstasjoner og godsterminaler.»

2) I artikkel 5 nr. 3 skal nytt ledd lyde:

«Medlemsstatene kan, dersom et stort antall migranter forsøker å krysse deres ytre grenser på uautorisert vis, *en masse* og ved bruk av makt, treffe de nødvendige tiltak for å opprettholde sikkerhet, lov og orden.»

3) I artikkel 5 skal nytt nummer lyde:

«4. Medlemsstatene kan, særlig i en situasjon med instrumentalisering av migranter som nevnt i artikkel 1 nr. 4 bokstav b) første punktum i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1359(*), midlertidig stenge eller begrense åpningstidene for bestemte grenseovergangssteder som meddelt i henhold til nr. 1 andre ledd i denne artikkelen, dersom omstendighetene krever det.

Tiltak i henhold til første ledd i dette nummer og nr. 3 andre ledd i denne artikkel skal gjennomføres på en måte som er forholdsmessig og som tar fullt hensyn til rettighetene til

- a) personer som i henhold til unionsretten har rett til fri bevegelse,
- b) tredjelandsborgere som er langtidsbosatte i henhold til rådsdirektiv 2003/109/EF(**), personer som har rett til opphold i henhold til andre rettsakter i unionsretten eller nasjonal rett eller som har nasjonale visa til langvarig opphold, samt deres respektive familiemedlemmer, og
- c) tredjelandsborgere som søker internasjonal beskyttelse.

(*) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1359 av 14. mai 2024 om krisesituasjoner og *force majeure* på migrasjons- og asylområdet og om endring av forordning (EU) 2021/1147 (EUT L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj>).

(**) Rådsdirektiv 2003/109/EF av 25. november 2003 om statusen til tredjestatsborgere som er langtidsbosatte (EUT L 16 av 23.1.2004, s. 44).»

4) Artikkel 13 skal lyde:

«Artikkel 13

Grenseovervåking

1. Hovedformålet med grenseovervåking er å hindre eller avdekke ulovlig grensekryssing, bidra til å styrke situasjonsbevisstheten, bekjempe grensekryssende kriminalitet og treffe tiltak overfor personer som har krysset grensen ulovlig. Grenseovervåkingen skal også omfatte gjennomføring av risikoanalyser. Uten at det berører artikkel 3 og 4, skal en person som har krysset grensen ulovlig og som ikke har rett til å oppholde seg på territoriet til den berørte medlemsstaten, pågripes og behandles i henhold til framgangsmåter som tar hensyn til direktiv 2008/115/EF.

2. Grensevaktene skal benytte alle nødvendige ressurser, herunder stasjonære eller mobile enheter, for å utføre grenseovervåkingen. Overvåkingen skal utføres på en slik måte at den hindrer eller motvirker at personer foretar ulovlig grensekryssing mellom grenseovergangssteder eller unndrar seg inn- og utreisekontroll på grenseovergangsstedene, og den skal gjennomføres i full overensstemmelse med forpliktelsene fastsatt i artikkel 4.

3. Overvåkingen mellom grenseovergangssteder skal utføres av grensevakter; deres antall og metoder skal tilpasses etter eksisterende eller forventede risikoer og trusler. Den skal gjøre bruk av situasjonsbilder for bedre å kunne redusere tapet av menneskeliv for migranter ved, langs eller i nærheten av de ytre grensene. Det skal foretas hyppige og uventede endringer av overvåkingsperioder og andre metoder eller teknikker for effektivt å hindre eller avdekke ulovlig grensekryssing på en effektiv måte.

4. Overvåkingen skal utføres av stasjonære eller mobile enheter som patruljerer eller posteres i områder som er kjent for eller antas å være utsatte. Formålet med slik overvåking er å hindre uautorisert grensekryssing eller å pågripe enkeltpersoner i forbindelse med uautorisert kryssing av den ytre grensen. Overvåkingen kan også utføres ved hjelp av tekniske virkemidler, herunder elektroniske virkemidler, utstyr, overvåkingssystemer og eventuelt alle typer stasjonær og mobil infrastruktur.

5. Kommisjonen gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 37 i denne forordningen om ytterligere tiltak for overvåking, herunder utarbeiding av felles minimumsstandarder for grenseovervåking. Disse felles minimumsstandardene bør ta hensyn til hva slags grense det er tale om, dvs. land-, sjø- eller luftgrenser, hvilke påvirkningsnivåer som tilskrives hver del av den ytre grensen i samsvar med artikkel 34 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2019/1896(*), og andre relevante faktorer, for eksempel geografiske særtrekk.

(*) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2019/1896 av 13. november 2019 om Den europeiske grense- og kystvakten og om oppheving av forordning (EU) nr. 1052/2013 og (EU) 2016/1624 (EUT L 295 av 14.11.2019, s. 1).».

5) Tittelen på kapittel V skal lyde: «Særlige tiltak knyttet til de ytre grensene».

6) Ny artikkel skal lyde:

«Artikkel 21a

Midlertidige begrensninger på reiser til Unionen

1. Denne artikkelen får anvendelse ved storskala folkehelsekriser.

2. Rådet kan, på grunnlag av et forslag fra Kommisjonen, vedta en gjennomføringsforordning som fastsetter at midlertidige begrensninger på reiser til medlemsstatene skal gjelde på de ytre grensene.

Midlertidige begrensninger på reiser kan omfatte midlertidige innreiserestriksjoner til medlemsstatene og midlertidige helserelevante begrensninger som er nødvendige for å beskytte folkehelsen i området uten kontroll på de indre grensene. Disse midlertidige helserelevante begrensningene kan omfatte testing, karantene og selvisolering.

Midlertidige begrensninger på reiser til Unionen skal være forholdsmessige og ikke-diskriminerende. Dersom en medlemsstat vedtar strengere begrensninger enn de som er fastsatt i gjennomføringsrettsakten, skal slike begrensninger ikke ha en negativ innvirkning på virkemåten til området uten kontroll på de indre grensene. Midlertidige helserelevante begrensninger for personer som nyter godt av retten til fri bevegelse i henhold til unionsretten, skal til enhver tid være i samsvar med direktiv 2004/38/EF.

3. Følgende kategorier av personer skal unntas fra innreiserestriksjoner, uavhengig av formålet med reisen:

a) Personer som i henhold til unionsretten har rett til fri bevegelse.

b) Tredjelandsborgere som er langtidsbosatte i henhold til rådsdirektiv 2003/109/EF, personer som har rett til opphold i henhold til andre rettsakter i unionsretten eller nasjonal rett, herunder personer som har rett til internasjonal beskyttelse eller som har nasjonale visa til langvarig opphold, samt deres respektive familiemedlemmer.

4. Kategorier av personer som er oppført i vedlegg XI del A skal være unntatt fra innreiserestriksjoner.

5. Enhver kategori av personer som er oppført i vedlegg XI del B skal være unntatt fra innreiserestriksjoner dersom denne kategorien er oppført i gjennomføringsforordningen omhandlet i nr. 2.
6. Gjennomføringsforordningen omhandlet i nr. 2 skal, når det er relevant,
- angi, dersom arten av den storskala folkehelsekrisen gjør det nødvendig, hvilke kategorier av personer som foretar essensielle reiser oppført i vedlegg XI del B, som skal unntas fra innreiserestriksjoner,
 - fastsette eventuelle geografiske områder eller tredjestater som det kan gjelde begrensninger eller unntak fra begrensninger for reiser fra, og fastsette en framgangsmåte for periodisk vurdering av situasjonen i slike områder eller land og av begrensningene på reiser som er pålagt, på grunnlag av objektive metoder og kriterier, herunder særlig den epidemiologiske situasjonen,
 - fastsette på hvilke vilkår ikke-essensielle reiser kan begrenses eller unntas fra begrensninger, herunder dokumentasjon som skal framlegges til støtte for unntaket, og vilkårene for oppholdets varighet og art i områdene eller landene omhandlet i bokstav b),
 - henvise til de midlertidige helserelaterte minimumsbegrensningene som personer omhandlet i nr. 3 bokstav a) og b) kan være underlagt,
 - som unntak fra nr. 4 og 5, fastsette på hvilke vilkår personer som foretar essensielle reiser, kan pålegges begrensninger på reiser.
7. Innreiserestriksjoner til medlemsstatene for personer som foretar essensielle reiser, skal bare ilegges unntaksvis, i et strengt begrenset tidsrom, inntil det foreligger tilstrekkelige opplysninger om de storskala folkehelsekrisene nevnt i nr. 1, og inntil Rådet etter forslag fra Kommisjonen fastsetter og vedtar alternative helserelaterte begrensninger som er nødvendige for å beskytte folkehelsen, og som skal gjelde for disse personene.»
- 7) Artikkel 23 skal lyde:

«Artikkel 23

Kontroller innenfor territoriet

Fraværet av grensekontroll på de indre grensene skal ikke berøre

- utøvelsen av politimyndighet eller annen offentlig myndighet av medlemsstatenes vedkommende myndigheter innenfor deres territorium, herunder i områdene ved de indre grensene, i henhold til nasjonal rett, i den utstrekning utøvelsen av denne myndigheten ikke har tilsvarende virkning som inn- og utreisekontroll. Utøvelsen av slik myndighet kan, når det er hensiktsmessig, omfatte bruk av overvåkingsteknologier som vanligvis brukes på territoriet, med det formål å håndtere trusler mot offentlig sikkerhet eller offentlig orden. Vedkommende myndigheters utøvelse av sin myndighet skal særlig ikke anses som likeverdig med inn- og utreisekontroll når tiltakene oppfyller hvert av følgende vilkår:
 - De har ikke grensekontroll som formål.
 - De bygger på generelle politiopplysninger eller, når målet er å begrense spredningen av en smittsom sykdom, på folkehelseinformasjon, og på vedkommende myndigheters erfaring med mulige trusler mot offentlig sikkerhet eller offentlig orden, og særlig tar sikte på å
 - bekjempe grensekryssende kriminalitet,
 - redusere ulovlig innvandring, eller
 - begrense spredningen av en smittsom sykdom med epidemisk potensial som identifisert av Det europeiske senter for sykdomskontroll.
 - De er utformet og gjennomført på en måte som klart skiller seg fra systematiske kontroller av personer på de ytre grensene, herunder når de utføres ved transportknutepunkter eller direkte om bord i persontransporttjenester, og forutsatt at de er basert på en risikovurdering.

- b) muligheten for vedkommende myndigheter i en medlemsstat eller for transportører til å foreta sikkerhetskontroller av personer ved transportknutepunkter i samsvar med nasjonal rett, forutsatt at slike kontroller også foretas av personer som reiser innenfor en medlemsstat,
 - c) en medlemsstats mulighet til å innføre lovbestemmelse om plikt til å være i besittelse av eller bære papirer og dokumenter,
 - d) muligheten for en medlemsstat til å fastsette ved lov en plikt for tredjelandsborgere til å melde sin ankomst på en medlemsstats territorium, og en plikt for ledere av virksomheter som tilbyr overnatting til å påse at tredjelandsborgere fyller ut og undertegner registreringsskjemaer, i samsvar med bestemmelsene i henholdsvis artikkel 22 og 45 i konvensjonen om gjennomføring av Schengen-avtalen av 14. juni 1985 mellom regjeringene i Den økonomiske union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Republikken Frankrike om gradvis avskaffelse av kontrollen på de felles grenser («Schengen-konvensjonen»).
- 8) Ny artikkel skal lyde:

«Artikkel 23a

Framgangsmåte ved overføring av personer som er pågrepet i områder ved de indre grensene

1. Uten at det berører artikkel 22 fastsetter denne artikkel prosedyren for overføring av en tredjelandsborger som pågripes i grenseområder som nevnt i artikkel 23, dersom følgende vilkår er oppfylt:
 - a) Tredjelandsborgeren pågripes under kontroller som involverer vedkommende myndigheter i begge medlemsstatene innenfor rammen av bilateralt samarbeid, som særlig kan omfatte felles politipatruljer, forutsatt at medlemsstatene har samtykket i å bruke en slik prosedyre innenfor rammen av det bilaterale samarbeidet.
 - b) Det er klare indikasjoner på at tredjelandsborgeren har ankommet direkte fra den andre medlemsstaten, og det er fastslått at tredjelandsborgeren ikke har rett til å oppholde seg på territoriet til den medlemsstaten vedkommende er ankommet til, på grunnlag av opplysninger som er umiddelbart tilgjengelige for de pågripende myndighetene, herunder uttalelser fra den berørte personen, identitetsdokumenter, reisedokumenter eller andre dokumenter funnet på vedkommende, eller resultatene av søk i relevante nasjonale databaser og unionsdatabaser.

Proseduren fastsatt i nr. 1 og 2 får ikke anvendelse på personer som søker om internasjonal beskyttelse i henhold til artikkel 3 nr. 13 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1348(*) eller på personer som omfattes av internasjonal beskyttelse som definert i artikkel 3 nr. 4 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1347(**).

Ved overføring av en tredjelandsborger som den overførende medlemsstaten antar er mindreårig, skal den overførende medlemsstaten underrette den mottakende medlemsstaten om denne antakelsen, og begge medlemsstatene skal sikre at alle tiltak treffes av hensyn til barnets beste og i samsvar med deres respektive nasjonale lovgivning.

2. Som unntak fra artikkel 6 nr. 1 i direktiv 2008/115/EF kan vedkommende myndigheter i en medlemsstat, dersom vilkårene fastsatt i nr. 1 i denne artikkel er oppfylt, beslutte å umiddelbart overføre den berørte tredjelandsborgeren til medlemsstaten vedkommende ankom fra, i samsvar med prosedyren fastsatt i vedlegg XII.
3. Tredjelandsborgere som pågripes i grenseområder og overføres etter prosedyren i denne artikkel, skal ha rett til å klage. Klager på overføringsbeslutningen skal behandles i samsvar med nasjonal rett i den overførende medlemsstaten. Slike tredjelandsborgerne skal gis effektive rettsmidler i samsvar med artikkel 47 i paktens. Den overførende medlemsstaten skal også gi dem en skriftlig angivelse av kontaktpunkter som kan gi informasjon om representanter som er kompetente til å handle på vegne av disse tredjelandsborgerne i samsvar med nasjonal rett, på et språk som de forstår eller med rimelighet kan forventes å forstå. En slik klage skal ikke ha oppsettende virkning.
4. Dersom en overførende medlemsstat anvender prosedyren nevnt i nr. 2, skal den mottakende medlemsstaten pålegges å treffe alle nødvendige tiltak for å motta den berørte tredjelandsborgeren i samsvar med prosedyrene fastsatt i vedlegg XII. Alle relevante bestemmelser i direktiv 2008/115/EF skal gjelde i mottakermedlemsstaten.

5. Medlemsstatene skal fastsette praktiske ordninger i henhold til sine rammer for bilateralt samarbeid, herunder med sikte på som hovedregel å unngå bruk av prosedyren omhandlet i denne artikkelen, særlig på de delene av de indre grensene der grensekontrollen er gjeninnført eller forlenget.

6. Prosedyren fastsatt i denne artikkelen berører ikke eksisterende bilaterale avtaler eller ordninger som omhandlet i artikkel 6 nr. 3 i direktiv 2008/115/EF.

7. Fra 11. juli 2025 og årlig deretter skal medlemsstatene framlegge for Kommisjonen opplysningene registrert i samsvar med vedlegg XII del A nr. 4.

(*) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1348 av 14. mai 2024 om opprettelse av en felles prosedyre for internasjonal beskyttelse i Unionen og om oppheving av direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

(**) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2024/1347 av 14. mai 2024 om fastsettelse av standarder for vilkår som tredjelandborgere og statsløse må oppfylle for å ha rett til internasjonal beskyttelse, for en ensartet status for flyktninger og for personer som har rett til subsidiær beskyttelse, og for innholdet i den beskyttelsen som innvilges, samt om endring av rådsdirektiv 2003/109/EF av 25. november 2003 og oppheving av europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/95/EU (EUT L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj>).».

9) I artikkel 24 skal første ledd lyde:

«Medlemsstatene skal fjerne alle hindringer for en smidig avvikling av veitrafikken ved overgangssteder på de indre grensene, særlig fartsgrenser som ikke utelukkende er fastsatt av hensyn til trafiksikkerheten eller som er nødvendige for bruken av teknologiene omhandlet i artikkel 23 bokstav a).».

10) Artikkel 25 skal lyde:

«Artikkel 25

Generell ramme for midlertidig gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene

1. Dersom det i området uten kontroll på de indre grensene foreligger en alvorlig trussel mot offentlig orden eller indre sikkerhet i en medlemsstat, kan den nevnte medlemsstaten unntaksvis gjeninnføre grensekontroll på alle eller bestemte deler av sine indre grenser.

En alvorlig trussel mot offentlig orden eller indre sikkerhet kan særlig anses å stamme fra

- a) terrorhendelser eller -trusler, og trusler som følge av alvorlig organisert kriminalitet,
- b) storskala folkehelsekriser,
- c) en ekstraordinær situasjon preget av plutselige, uautoriserte forflytninger i stor skala av tredjelandborgere mellom medlemsstatene, som legger et betydelig press på de samlede ressursene og kapasiteten til godt forberedte vedkommende myndigheter, og som sannsynligvis vil sette den generelle virkemåten til området uten kontroll på de indre grensene i fare, slik det framgår av informasjonsanalyse og alle tilgjengelige data, herunder fra relevante EU-byråer,
- d) store eller høyt profilerte internasjonale arrangementer.

2. I alle tilfeller skal grensekontroll på de indre grensene bare gjeninnføres som en siste utvei. Den midlertidige gjeninnføringen av grensekontrollen skal ikke være mer omfattende eller vare lenger enn det som er strengt nødvendig for å møte den alvorlige trusselen som er identifisert.

Grensekontroll kan bare gjeninnføres eller forlenges i henhold til artikkel 25a og 28 dersom en medlemsstat har fastslått at et slikt tiltak er nødvendig og forholdsmessig, idet det tas hensyn til kriteriene nevnt i artikkel 26 nr. 1, og dersom slike kontroller forlenges, at det også tas hensyn til risikovurderingen nevnt i artikkel 26 nr. 2. Grensekontroll kan også gjeninnføres i samsvar med artikkel 29, idet det tas hensyn til kriteriene nevnt i artikkel 30.

3. Dersom den samme alvorlige trusselen vedvarer, kan grensekontrollen på de indre grensene forlenges i samsvar med artikkel 25a eller 29, eller, dersom trusselen gjelder storskala folkehelsekriser, artikkel 28.

Den samme alvorlige trusselen skal anses å vedvare dersom medlemsstatens begrunnelse for å forlenge grensekontrollen er basert på de samme grunnene som begrunnelsen for den første gjeninnføringen av grensekontrollen.».

11) Ny artikkel skal lyde:

«Artikkel 25a

Prosedyre for tilfeller som krever handling på grunn av uforutsigbare eller forutsigbare hendelser

1. Dersom en alvorlig trussel mot offentlig orden eller indre sikkerhet i en medlemsstat er uforutsigbar og krever at det iverksettes umiddelbare tiltak, kan den berørte medlemsstaten unntaksvis gjeninnføre grensekontrollen på de indre grensene straks.

2. Samtidig med at grensekontroll gjeninnføres i henhold til nr. 1, skal medlemsstaten notisere Europaparlamentet, Rådet, Kommisjonen og de andre medlemsstatene om gjeninnføringen av grensekontroll i samsvar med artikkel 27 nr. 1.

3. Dersom en medlemsstat gjeninnfører grensekontroll på de indre grensene i henhold til nr. 1, skal grensekontrollen ikke vare lenger enn én måned. Dersom den alvorlige trusselen mot offentlig orden eller indre sikkerhet vedvarer lenger enn denne perioden, kan medlemsstaten forlenge grensekontrollen på de indre grensene med ytterligere perioder, inntil en maksimal varighet som ikke overstiger tre måneder.

4. Dersom en alvorlig trussel mot offentlig orden eller indre sikkerhet kan forutses i en medlemsstat, skal den notisere Europaparlamentet, Rådet, Kommisjonen og de andre medlemsstatene i samsvar med artikkel 27 nr. 1, senest fire uker før den planlagte gjeninnføringen av grensekontroll, eller så snart som mulig dersom omstendighetene som gjør det nødvendig å gjeninnføre grensekontroll på de indre grensene, blir kjent for den berørte medlemsstaten mindre enn fire uker før den planlagte gjeninnføringen.

5. Dersom nr. 4 får anvendelse, og uten at det berører nr. 6, kan grensekontroll på de indre grensene gjeninnføres for et tidsrom på inntil seks måneder. Dersom den alvorlige trusselen mot offentlig orden eller indre sikkerhet vedvarer utover dette tidsrommet, kan medlemsstaten beslutte å forlenge grensekontrollen på de indre grensene i nye perioder på inntil 6 måneder. Enhver forlengelse skal meddeles Europaparlamentet, Rådet, Kommisjonen og de andre medlemsstatene i samsvar med artikkel 27 og innen fristene nevnt i nr. 4 i denne artikkel. Med forbehold for nr. 6 skal den maksimale varigheten av grensekontroll på de indre grensene ikke overstige to år.

6. Dersom en medlemsstat anser at det foreligger en alvorlig ekstraordinær situasjon med hensyn til en vedvarende alvorlig trussel som berettiger et fortsatt behov for grensekontroll på de indre grensene utover den maksimale perioden nevnt i nr. 5, skal den notisere Europaparlamentet, Rådet, Kommisjonen og de andre medlemsstatene om at den har til hensikt å forlenge kontrollen på de indre grensene med en ytterligere periode på inntil seks måneder. Denne notifikasjonen skal foretas senest fire uker før den planlagte forlengelsen, og skal, idet det tas hensyn til Kommisjonens uttalelse avgitt i henhold til artikkel 27a nr. 3, omfatte en risikovurdering i samsvar med artikkel 26 nr. 2 som

- a) underbygger at trusselen mot offentlig orden eller indre sikkerhet fortsatt er til stede,
- b) underbygger at alternative tiltak for å avhjelpe denne trusselen anses som eller har vist seg å være ineffektive på tidspunktet for notifikasjonen,
- c) presenterer de avbøtende tiltakene som vurderes i forbindelse med kontrollen på de indre grensene,
- d) der det er relevant, redegjør for hvilke midler, tiltak, vilkår og tidsfrister som er vurdert med henblikk på å oppheve grensekontrollen på de indre grensene.

Kommisjonen skal innen tre måneder etter notifikasjonen nevnt i første ledd avgi en ny uttalelse om nødvendigheten og forholdsmessigheten av å forlenge kontrollen på de indre grensene. Etter at notifikasjonen er mottatt, kan Kommisjonen på eget initiativ, eller skal på anmodning fra den direkte berørte medlemsstaten, innlede en konsultasjonsprosess i samsvar med artikkel 27a nr. 1.

Dersom det i en alvorlig ekstraordinær situasjon bekreftes at det fortsatt er behov for grensekontroll på de indre grensene i samsvar med framgangsmåten omhandlet i dette nummer, men den ytterligere perioden på seks måneder omhandlet i første ledd ikke er tilstrekkelig til å sikre at det foreligger effektive alternative tiltak for å håndtere den vedvarende trusselen, kan en medlemsstat beslutte å forlenge grensekontrollen på de indre grensene med en siste ytterligere periode på inntil seks måneder, i samsvar med risikovurderingen omhandlet i andre ledd. Dersom en medlemsstat beslutter å forlenge kontrollen på de indre grensene, skal den umiddelbart notifisere Kommisjonen om dette. Kommisjonen skal omgående vedta en rekommendasjon om hvorvidt en slik siste forlengelse er forenlig med traktatene, særlig med prinsippene om nødvendighet og forholdsmessighet. Denne rekommendasjonen skal også fastsette hvilke effektive kompensasjonstiltak som skal gjennomføres, ved behov sammen med andre medlemsstater.».

12) Artikkel 26 skal lyde:

«*Artikkel 26*

Kriterier for midlertidig gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene

1. For å fastslå om gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene er nødvendig og forholdsmessig i samsvar med artikkel 25 nr. 2, skal en medlemsstat særlig vurdere

- a) hensiktsmessigheten av å gjeninnføre grensekontroll på de indre grensene, idet det tas hensyn til arten av den alvorlige trusselen som er identifisert, og særlig hvorvidt gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene sannsynligvis vil kunne avhjelpe trusselen mot offentlig orden eller indre sikkerhet i tilstrekkelig grad, og hvorvidt målene med slik gjeninnføring kan nås ved
 - i) bruk av alternative tiltak som forholdsmessige kontroller som utføres i forbindelse med kontroller på territoriet som omhandlet i artikkel 23 bokstav a),
 - ii) bruk av prosedyren fastsatt i artikkel 23a,
 - iii) andre former for politisamarbeid i henhold til unionsretten,
 - iv) felles tiltak med hensyn til midlertidige begrensninger på reiser til medlemsstatene som nevnt i artikkel 21a nr. 2,
- b) den sannsynlige innvirkningen av et slikt tiltak på
 - i) bevegeligheten for personer innenfor området uten kontroll på de indre grensene,
 - ii) hvordan grenseregionene fungerer, idet det tas hensyn til de sterke sosiale og økonomiske båndene mellom dem.

2. Dersom grensekontroll på de indre grensene har pågått i seks måneder i samsvar med artikkel 25a nr. 5, skal den berørte medlemsstaten gjennomføre en risikovurdering som, i tillegg til elementene i artikkel 27 nr. 2 og 3, også skal omfatte en revurdering av kriteriene fastsatt i nr. 1 i denne artikkel.

3. Dersom grensekontroll på de indre grensene er gjeninnført eller forlenget, skal de berørte medlemsstatene sikre at den ledsages av hensiktsmessige tiltak som reduserer virkningen av gjeninnføring av kontroll på de indre grensene for personer og transport av varer, idet det tas særlig hensyn til de sterke sosiale og økonomiske båndene mellom grenseregioner, og til personer som foretar essensielle reiser.».

13) Artikkel 27 skal lyde:

«*Artikkel 27*

Notifikasjon om midlertidig gjeninnføring eller forlengelse av grensekontroll på de indre grensene og risikovurdering

1. Medlemsstatenes notifikasjoner om gjeninnføring eller forlengelse av grensekontroll på de indre grensene skal inneholde følgende opplysninger:

- a) Grunnene til gjeninnføringen eller forlengelsen, herunder alle relevante opplysninger om hendelsene som utgjør en alvorlig trussel mot offentlig orden eller indre sikkerhet.
- b) Omfanget av den foreslåtte gjeninnføringen, med angivelse av hvilken eller hvilke deler av de indre grensene grensekontroll skal gjeninnføres på.

- c) Navnene på de godkjente grenseovergangene.
- d) Datoen for og varigheten av den planlagte gjeninnføringen eller forlengelsen.
- e) Vurderingen av nødvendigheten og forholdsmessigheten omhandlet i artikkel 26 nr. 1 og, ved forlengelse, artikkel 26 nr. 2.
- f) Dersom det er relevant, tiltak som skal treffes av øvrige medlemsstater.

En notifikasjon kan framlegges i fellesskap av to eller flere medlemsstater.

Medlemsstatene skal sende inn notifikasjon ved hjelp av malen som skal utarbeides av Kommisjonen i henhold til nr. 6.

2. Dersom grensekontroll har pågått i seks måneder i samsvar med artikkel 25a nr. 5, skal enhver påfølgende notifikasjon om forlengelse av slik kontroll omfatte en risikovurdering. Risikovurderingen skal presentere omfanget av den alvorlige trusselen og hvordan den ventes å utvikle seg, særlig hvor lenge den ventes å vare, og hvilke deler av de indre grensene som kan bli berørt, samt opplysninger om samordningstiltak som er truffet med de andre medlemsstatene som er berørt av eller sannsynligvis vil bli berørt av grensekontrollen ved de indre grensene.

3. Dersom medlemsstatene gjeninnfører eller forlenger grensekontrollen på grunn av en situasjon omhandlet i artikkel 25 nr. 1 bokstav c), skal vurderingen som kreves i henhold til nr. 1 bokstav e) i denne artikkelen også omfatte en risikovurdering og opplysninger om plutselige uautoriserte forflytninger i stor skala, herunder opplysninger innhentet fra de relevante unionsbyråene i tråd med deres respektive mandater og dataanalyse fra relevante informasjonssystemer.

4. Den berørte medlemsstaten skal på anmodning gi Kommisjonen ytterligere opplysninger, herunder om samordningstiltakene med medlemsstatene som berøres av den planlagte forlengelsen av grensekontrollen på de indre grensene, samt ytterligere opplysninger som er nødvendige for å vurdere den mulige bruken av tiltakene omhandlet i artikkel 23 og 23a.

5. Medlemsstatene skal ikke være forpliktet til å framlegge alle opplysninger i tilfeller som er begrunnet i hensynet til offentlig sikkerhet, idet det tas hensyn til konfidensialitet rundt pågående undersøkelser. Medlemsstater som gir notifikasjon i henhold til nr. 1 eller 2 kan om nødvendig og i samsvar med nasjonal lovgivning, beslutte å gradere deler av opplysningene, særlig risikovurderingene. En slik gradering skal ikke hindre tilgang til opplysninger gjennom hensiktsmessige og sikre kanaler for de andre medlemsstatene som berøres av midlertidig gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene. Denne graderingen skal ikke være til hinder for at medlemsstatene gjør opplysninger tilgjengelig for Europaparlamentet. Overføring og håndtering av opplysninger og dokumenter som oversendes til Europaparlamentet i henhold til denne artikkel, skal ikke omfatte risikovurderingene omhandlet i nr. 2, og skal skje i samsvar med reglene om overføring og håndtering av graderte opplysninger.

6. Kommisjonen skal vedta en gjennomføringsrettsakt for å fastsette malen nevnt i nr. 1 tredje ledd i denne artikkel, og skal gjøre malen tilgjengelig på nettet. Denne gjennomføringsrettsakten skal vedtas i samsvar med undersøkelsesprosedyren nevnt i artikkel 38 nr. 2.

14) Ny artikkel skal lyde:

«Artikkel 27a

Konsultasjon med medlemsstatene og Kommisjonens uttalelse

1. Etter å ha mottatt notifikasjoner som er gitt i henhold til artikkel 27 nr. 1, kan Kommisjonen på eget initiativ, eller skal på anmodning fra en medlemsstat som er direkte berørt av grensekontroll på de indre grensene, innlede en konsultasjonsprosess som omfatter felles møter mellom den medlemsstaten som planlegger å gjeninnføre eller forlenge grensekontroll på de indre grensene, og de øvrige medlemsstatene, særlig de som er direkte berørt av slike tiltak, og de relevante unionsbyråene.

Hensikten med konsultasjonen skal særlig være å undersøke trusselen mot offentlig orden eller indre sikkerhet, nødvendigheten og forholdsmessigheten av den planlagte gjeninnføringen av kontroll på de indre grensene, idet det tas hensyn til hensiktsmessigheten av alternative tiltak, og dersom grensekontroll allerede er gjeninnført, virkningen av dette, samt hvordan gjennomføringen av det gjensidige samarbeidet mellom medlemsstatene kan sikres i forbindelse med gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene.

Medlemsstaten som planlegger å gjeninnføre eller forlenge grensekontroll på de indre grensene, skal ta hensyn til resultatene av slike konsultasjoner når den beslutter om den skal gjeninnføre eller forlenge grensekontroll på de indre grensene, og når den utfører slik kontroll.

2. Etter å ha mottatt notifikasjoner gitt i forbindelse med gjeninnføring eller forlengelse av grensekontroll på de indre grensene, skal Kommisjonen, eller kan enhver medlemsstat, uten at det berører artikkel 72 i TEUV, avgi en uttalelse dersom de på grunnlag av opplysningene i notifikasjonen og risikovurderingen, alt etter hva som er relevant, eller eventuelle tilleggsopplysninger, har bekymringer med hensyn til nødvendigheten eller forholdsmessigheten av den planlagte gjeninnføringen eller forlengelsen av grensekontroll på de indre grensene.

3. Etter å ha mottatt notifikasjoner som er gitt i forbindelse med en forlengelse av kontrollen på den indre grensen i henhold til artikkel 25a nr. 4, og som fører til fortsatt kontroll på de indre grensene i totalt 12 måneder, skal Kommisjonen avgi en uttalelse om nødvendigheten og forholdsmessigheten av slik kontroll på de indre grensene.

Kommisjonens uttalelse skal minst omfatte

- a) en vurdering av hvorvidt gjeninnføring eller forlengelse av grensekontroll på de indre grensene er i samsvar med prinsippene om nødvendighet og forholdsmessighet,
- b) en vurdering av om alternative tiltak for å avhjelpe den alvorlige trusselen er blitt tilstrekkelig utforsket.

Dersom gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene er blitt vurdert og anses å være i samsvar med prinsippene om nødvendighet og forholdsmessighet, skal uttalelsen eventuelt inneholde anbefalinger om forbedring av samarbeidet mellom medlemsstatene for å begrense virkningen av grensekontroll på de indre grensene og bidra til å redusere den vedvarende trusselen.

4. Dersom det avgis en uttalelse som omhandlet i nr. 2 eller 3, skal Kommisjonen innlede en konsultasjonsprosess i samsvar med nr. 1 for å drøfte uttalelsen med medlemsstatene.».

15) Artikkel 28 skal lyde:

«Artikkel 28

Særskilt framgangsmåte for tilfeller der en storskala folkehelsekrise setter den generelle virkemåten til området uten kontroll på de indre grensene i fare

1. Dersom Kommisjonen fastslår at det foreligger en storskala folkehelsekrise som berører flere medlemsstater, og som setter den generelle virkemåten til området uten kontroll på de indre grensene i fare, kan den fremme et forslag for Rådet om å vedta en gjennomføringsbeslutning som gir medlemsstatene tillatelse til å gjeninnføre grensekontroll, herunder eventuelle egnede avbøtende tiltak som skal fastsettes på nasjonalt plan og unionsplan, dersom de tilgjengelige tiltakene nevnt i artikkel 21a og 23 ikke er tilstrekkelige til å håndtere den storskala folkehelsekrisen. Medlemsstatene kan anmode Kommisjonen om å framlegge et slikt forslag for Rådet.

2. Gjennomføringsbeslutningen nevnt i nr. 1 skal omfatte en periode på inntil seks måneder og kan etter forslag fra Kommisjonen fornyes for ytterligere perioder på inntil seks måneder så lenge den storskala folkehelsekrisen vedvarer, idet det tas hensyn til gjennomgangen nevnt i nr. 4.

3. Dersom medlemsstatene gjeninnfører eller forlenger grensekontroll på grunn av den storskala folkehelsekrisen nevnt i nr. 1, skal denne grensekontrollen fra og med ikrafttredelsen av rådsbeslutningen nevnt i nr. 1, være basert på denne beslutningen.

4. Kommisjonen skal regelmessig vurdere utviklingen av den storskala folkehelsekrisen som nevnt i nr. 1, samt virkningen av tiltakene vedtatt i samsvar med rådsbeslutningen omhandlet i nevnte nummer, med sikte på å vurdere om disse tiltakene fortsatt er berettigede, og dersom ikke, å foreslå at grensekontrollen på de indre grensene oppheves så snart som mulig.

5. Medlemsstatene skal umiddelbart notifisere Europaparlamentet, Rådet, Kommisjonen og de andre medlemsstatene om gjeninnføring av grensekontroll i samsvar med beslutningen nevnt i nr. 1.

6. Medlemsstatene kan treffe andre tiltak som omhandlet i artikkel 23 for å begrense omfanget av grensekontroll på de indre grensene. Kommisjonen skal ta hensyn til disse tiltakene ved vurderingen omhandlet i nr. 4 i denne artikkel.»

16) Artikkel 33 skal lyde:

«Artikkel 33

Rapport om gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene

1. Senest fire uker etter at grensekontrollen på de indre grensene er opphevet, skal medlemsstatene som har utført grensekontroll på de indre grensene, framlegge en rapport for Europaparlamentet, Rådet og Kommisjonen om gjeninnføringen og eventuelt forlengelsen av grensekontroll på de indre grensene.

2. Uten at det berører nr. 1, skal den berørte medlemsstaten, dersom grensekontrollen forlenges som nevnt i artikkel 25a nr. 5, framlegge en rapport ved utløpet av 12 måneder samt etter ytterligere 12 måneder dersom grensekontrollen unntaksvis opprettholdes.

3. Rapporten skal særlig skissere den innledende vurderingen og den oppfølgende vurderingen av grensekontrollens nødvendighet og forholdsmessighet, overholdelsen av kriteriene omhandlet i artikkel 26, gjennomføringen av kontrollene, det praktiske samarbeidet med nabomedlemsstatene, innvirkningen på den frie bevegelse for personer, særlig i grenseregionene, effektiviteten av gjeninnføringen av grensekontroll på de indre grensene, herunder en vurdering i ettertid av nødvendigheten og forholdsmessigheten av gjeninnføring av grensekontroll.

4. Kommisjonen skal vedta en gjennomføringsrettsakt for å fastsette en enhetlig mal for slike rapporter og gjøre malen tilgjengelig på nettet. Den aktuelle gjennomføringsrettsakten skal vedtas etter undersøkelsesprosedyren nevnt i artikkel 38 nr. 2.

5. Kommisjonen kan avgi en uttalelse om denne vurderingen i ettertid av den midlertidige gjeninnføringen av grensekontroll på én eller flere indre grenser eller på deler av disse.

6. Kommisjonen skal minst én gang i året rapportere til Europaparlamentet og Rådet i fellesskap om hvordan området uten kontroll på de indre grensene fungerer («Rapporten for Schengen-samarbeidets tilstand»). Kommisjonen kan også drøfte Rapporten for Schengen-samarbeidets tilstand separat med Europaparlamentet og Rådet. Rapporten skal inneholde en liste over alle beslutninger om å gjeninnføre grensekontroll på de indre grensene som er truffet i løpet av det aktuelle året, samt tiltak Kommisjonen har truffet med hensyn til gjeninnføring av grensekontroll på de indre grensene. I rapporten skal det legges særlig vekt på grensekontroll som har pågått i mer enn 12 måneder. Den skal også omfatte en vurdering av nødvendigheten og forholdsmessigheten av gjeninnføring og forlengelse av grensekontroll i perioden som omfattes av denne rapporten, samt opplysninger om tendensene i området uten kontroll på de indre grensene når det gjelder uautoriserte forflytninger av tredjelandsborgere, idet det tas hensyn til tilgjengelige opplysninger fra de relevante unionsbyråene og dataanalyse fra relevante informasjonssystemer.»

17) Artikkel 36 skal lyde:

«Artikkel 36

Endring av vedleggene

1. Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 37 vedrørende endringer i vedlegg III, IV og VIII.

2. Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 37 for å utfylle denne forordningen ved å tilføye kategorier av personer som foretar essensielle reiser i vedlegg XI del B.

3. Dersom det i behørig begrunnede tilfeller foreligger tvingende hasteårsaker som skyldes en storskala folkehelsekrise, får framgangsmåten fastsatt i artikkel 37a anvendelse på delegerte rettsakter som vedtas i henhold til nr. 2 i denne artikkel.»

18) Ny artikkel skal lyde:

«*Artikkel 37a*

Framgangsmåte for behandling av hastesaker

1. Delegerte rettsakter vedtatt i henhold til denne artikkelen trer i kraft umiddelbart og skal anvendes så lenge det ikke er reist innsigelse i samsvar med nr. 2. Underretningen til Europaparlamentet og til Rådet om en delegert rettsakt skal inneholde en begrunnelse for bruken av framgangsmåten for behandling av hastesaker.

2. Europaparlamentet eller Rådet kan reise innsigelse mot en delegert rettsakt etter framgangsmåten nevnt i artikkel 37 nr. 5. I slike tilfeller skal Kommisjonen oppheve rettsakten umiddelbart etter at Europaparlamentet eller Rådet har meddelt sin beslutning om å reise innsigelse.»

19) I artikkel 39 nr. 1 skal ny bokstav lyde:

«h) områdene som anses som grenseregioner, og eventuelle relevante endringer av disse.»

20) Ny artikkel skal lyde:

«*Artikkel 42b*

Underretning om hva som anses som grenseregioner

Innen 11. januar 2025 skal alle medlemsstater med felles indre grenser, i nært samarbeid fastsette områdene på sine territorier som anses som grenseregioner, idet det tas hensyn til de sterke sosiale og økonomiske båndene mellom dem, og underrette Kommisjonen om dette.

Medlemsstatene skal også underrette Kommisjonen om eventuelle relevante endringer.»

21) Teksten i vedlegget til denne forordningen tilføyes som vedlegg XI og XII til forordning (EU) 2016/399.

Artikkel 2

Denne forordningen trer i kraft den 20. dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Denne forordningen er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i medlemsstatene i samsvar med traktatene.

Utferdiget i Brussel 13. juni 2024.

For Europaparlamentet

R. METSOLA

President

For Rådet

M. MICHEL

Formann

—

VEDLEGG

«VEDLEGG XI

Essensielle reiser

Del A

Kategorier av personer nevnt i artikkel 21a nr. 4:

1. Helsepersonell, helseforskere og personell i eldreomsorgen.
2. Grensarbeidere.
3. Transportarbeidere.
4. Diplomater, ansatte i internasjonale organisasjoner og personer som er invitert av internasjonale organisasjoner hvis fysiske tilstedeværelse er nødvendig for at disse organisasjonene skal fungere godt, militært personell og humanitære hjelpearbeidere og sivilforsvarspersonell under utøvelsen av sine oppgaver.
5. Passasjerer i transitt.
6. Passasjerer som reiser av tvingende familieårsaker.
7. Sjøfolk.
8. Personer som har behov for internasjonal beskyttelse eller som trenger innreise av andre humanitære årsaker.

Del B

Kategorier av personer nevnt i artikkel 21a nr. 5:

1. Barn i førskoleundervisning og -omsorg og elever i utdanning i et naboland og deres foresatte som følger dem, som krysser grensen for å få utdanning, samt studenter eller personer som reiser i utdanningsøyemed.
2. Sesongarbeidere, herunder matproduserende arbeidere.
3. Personer som reiser av tvingende hensyn til dyrevelferd eller for tiltak som er nødvendige for jord- og skogbruk i enkelttilfeller,
4. Høyt kvalifiserte arbeidstakere samt nøkkelpersoner og vitenskapelig personale hvis ansettelse er nødvendig fra et økonomisk, samfunnsmessig og sikkerhetsmessig perspektiv, og hvis arbeid ikke kan utsettes eller utføres i utlandet.
5. Personell i offentlige myndigheter for forsvar, offentlig orden, folkehelse og nasjonal sikkerhet – dvs. representanter for politi, grensepoliti, innvandringsmyndigheter, offentlige helsevernavdelinger osv. eller representanter for rettshåndhevende myndigheter, dersom reisen er relatert til utførelsen av offisielle oppgaver, inkludert personell som er ansvarlig for drift og vedlikehold av kritisk infrastruktur.
6. Fiskere og personer som utfører arbeid eller yter tjenester på skip eller utvinnings- og boreinstallasjoner offshore, basert på et annet ansettelsesforhold enn en maritim arbeidsavtale.
7. Personer som reiser inn i medlemsstaten med sikte på å motta essensielle medisinske tjenester, herunder personer i utrykningskjøretøy.
8. Ektefeller (gift, registrert partner, samboer) og barn av en person som foretar en essensiell reise, herunder tredjelandborgere som reiser med henblikk på familiegjening.
9. Tredjelandborgere som reiser fordi de er innkalt av en rettsmyndighet.
10. Personer som er i besittelse av et internasjonalt pressekort utstedt av International Federation for Journalists.
11. Omsorgsavhengige personer som reiser til sine omsorgspersoner.».

VEDLEGG XII

Del A

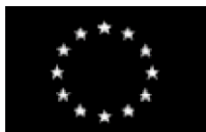
Framgangsmåte ved overføring av personer som er pågrepet i områder ved de indre grensene

1. Vedtak om overføring i henhold til artikkel 23a nr. 2 skal utstedes ved hjelp av et standardskjema som fastsatt i del B i dette vedlegget, utfylt av vedkommende nasjonale myndighet. Vedtakene får umiddelbar virkning.
2. Det utfylte standardskjemaet skal overleveres til vedkommende tredjelandsborger, som skal kvittere for å ha mottatt vedtaket om overføring, og motta et eksemplar av skjemaet.

Dersom tredjelandsborgeren nekter å undertegne standardskjemaet, skal vedkommende myndighet oppgi dette på skjemaet i feltet «Merknader».
3. De nasjonale myndighetene som fatter et vedtak om overføring, skal registrere opplysningene på standardskjemaet i del B i dette vedlegget.
4. De nasjonale myndighetene som fatter vedtak om overføring, skal hvert år underrette Kommisjonen om antallet personer som er overført til andre medlemsstater, med angivelse av hvilken eller hvilke medlemsstater personene er overført til, grunnlaget for å fastslå at disse personene ikke hadde rett til å oppholde seg i medlemsstaten, og, dersom det er mulig, statsborgerskapet til de pågrepne tredjelandsborgerne.
5. Tredjelandsborgere som pågripes i grenseområder og overføres etter denne framgangsmåten, skal ha rett til å klage. Klager på overføringsvedtaket skal behandles i samsvar med nasjonal rett. Tredjelandsborgerne skal gis effektive rettsmidler i samsvar med artikkel 47 i paktens. Tredjelandsborgerne skal også få en skriftlig angivelse av kontaktpunkter som kan gi informasjon om representanter som er kompetente til å handle på vegne av tredjelandsborgerne i samsvar med nasjonal rett, på et språk som de forstår eller med rimelighet kan forventes å forstå. En slik klage skal ikke ha oppsettende virkning.
6. Vedkommende nasjonale myndigheter skal sikre at tredjelandsborgeren som er gjenstand for et vedtak om overføring, blir overført innenfor rammen av det bilaterale samarbeidet omhandlet i artikkel 23a nr. 1 bokstav a), til vedkommende myndigheter i den mottakende medlemsstaten. Overføringen skal skje umiddelbart og senest innen 24 timer. Etter dette kan ikke overføringsprosedyren finne sted, og de relevante bestemmelsene i direktiv 2008/115/EF skal gjelde der det er aktuelt. Vedkommende nasjonale myndigheter i mottakermedlemsstaten skal samarbeide med vedkommende nasjonale myndigheter i den overførende medlemsstaten med henblikk på dette.

Del B

Standard skjema for overføring av personer som er pågrepet i områder ved de indre grensene



Statens navn

Statens logo (kontorets navn)

OVERFØRINGSPROSEDYRE I OMRÅDER VED DE INDRE GRENSENE

Den _____ kl. (tidspunkt) _____ Den _____ kl. (tidspunkt) _____ på stedet (angi type indre grense i nærheten eller andre relevante opplysninger knyttet til pågrepelsen i samsvar med artikkel 23a i Schengen-grensereglene) _____

Undertegnede _____ har foran seg

Personopplysninger (dersom de er tilgjengelige)

Etternavn _____ Fornavn _____

Fødselsdato _____ Fødested _____ Kjønn _____

Nasjonalitet _____ Bopel _____

Type identitetsdokument _____ nr. _____

Utstedt i _____ den _____

Visumnummer, hvis aktuelt _____ type _____ utstedt av _____

Gyldig fra _____ til _____

For et tidsrom på _____ dager: _____

Ankommet fra _____ med _____ (angi transportmiddel som brukes, f.eks. rutenummer). Vedkommende informeres herved om at han/hun vil bli overført til _____ i henhold til artikkel 23a i Schengen-grensereglene:

Grunnlag for å fastslå at en person ikke har rett til å oppholde seg i medlemsstaten:

Merknader

Den berørte personen avsto å signere skjemaet.

Berørt person _____ Ansvarlig myndighet _____

Den berørte personen kan klage på overføringen i samsvar med nasjonal rett. Den berørte personen mottar en kopi av dette dokumentet (hver stat skal angi henvisninger til nasjonal rett og prosedyre vedrørende klagerett samt kontaktpunkter som kan gi informasjon om representanter som er kompetente til å handle på vegne av tredjelandsborgerne).»
